

© Sílvia Poch

L'imperatiu categòric

autoria i direcció Victoria Szpunberg

28/02 – 24/03/24

Gràcia

l'liure

TEMPORADA 23/24

Sobre l'espectacle —> 3

Sinopsi —> 4

En paraules d'Albet Pijuan —> 5

Entrevista: Victoria Szpunberg —> 6

Informació complementària —> 8

Accés a l'habitatge 8

Precarietat universitària 9

L'imperatiu categòric 11

Biografies —> 12

Fitxa artística i informació pràctica —> 15

Sala de premsa —> 16

La dramaturga i directora Victoria Szpunberg porta a escena el seu últim text, un retrat social que planteja amb dosis d'ironia què és èticament adequat quan el sistema t'ofega.

© Silvia Poch

Sinopsi

Clara G., professora associada d'ètica a la facultat de Filosofia, està en crisi. Passada la cinquantena, acabada de separar, sense poder aconseguir plaça a la universitat i a punt de quedar-se sense casa, comença a patir uns atacs estranys. Es desmaia sovint, sent uns sorolls persistents, l'envaeixen pensaments foscos, paranoics. Clara G. ha format part del sistema, però cada cop està més arraconada, cada cop és més a prop del marge. Va navegant a la deriva, topant amb diversos homes, fins que la seva brúixola ètica es redreça per una troballa casual: un ganivet de cuina fabulosament esmolat. Quines han de ser les pautes de la seva conducta en un entorn cada cop més hostil? Quines són les fronteres ètiques d'un sistema que només permet sobreviure a costa de la misèria dels altres?

MÉS INFO

www.teatrelliure.com/ca/l-imperatiu-categoric

En paraules d'Albert Pijuan

Segons De Quincey, la intel·ligència humana no es va elevar mai fins al punt que va assolir Immanuel Kant. I, tot i així, ni en aquesta cota no arriba a revelar-se com a divina.
Marcel Schwob

L'escriptura masculina és sempre en plural; la femenina, en singular. Els homes pensen i diuen nosaltres, les dones solen dir jo.
Dubravka Ugrešić

Si Nadia Comăneci va rebentar el marcador dels Jocs de Montreal del 76 amb el seu 10 rodó en barres asimètriques, Immanuel Kant va rebentar el marcador de la puresa i l'escrupolositat ètica amb el seu imperatiu categòric. L'imperatiu categòric és un producte formal de la «raó pràctica» que tant ha valgut per apuntalar el naixement dels drets humans com per validar els arguments dels quadres nazis. És la norma ètica que Kant creia que hauria proporcionat Déu si hagués tingut a bé de filosofar sobre l'acció humana.

Kant va ser professor de fortificació militar sense haver participat mai en una guerra i catedràtic de geografia sense haver anat més enllà de la rodalia de Königsberg. La impressió que en va fer Machado, «¡Tartarín en Königsberg! ¡Con la mano en la mejilla/todo lo llegó a saber!», no ens sembla gens esbiaixada. La seva rutina era tan inamovible que es diu que els seus veïns, quan veïen que sortia a passejar, cada dia a les cinc, ajustaven els seus rellotges. Es veu que una sola vegada va saltar-se els seus horaris draconians. El motiu? Havia quedat absorbt per la lectura de l'Emili de Rousseau, el llibre de l'educació utòpica. Una de les poques fissures en la seva rigidesa integral que obre les comportes a tota mena d'especulacions.

L'imperatiu categòric, l'obra, no la norma, explora l'estat interior d'una dona que transita les àrees grises de la moralitat, l'espai d'aquells que no són ni els exclosos del món (Woyzecks, Roberto Zuccos i companyia) ni els guardians de l'establishment, sinó dels que fan equilibris en una frontera molt fina on qualsevol incident els pot fer caure tant al cantó d'allò acceptat o d'allò reprovable. Perquè fins i tot el metrònom de Königsberg va arribar patir un moment de feblesa. Al llit de mort, en el seu últim sospir, Kant va mormolar «genug», «suficient».

Albert Pijuan
Assessor dramàtic

ENTREVISTA**Parlant amb****Victoria Szpunberg****De què parla *L'imperatiu categòric*? Per què vas escollir aquest títol?**

Em sembla un títol amb prou força, significat i sentit. El vaig contrastar amb l'equip i tothom hi va estar d'acord. És un títol que està molt relacionat tant amb el contingut com amb la forma de la peça.

La protagonista és una professora de filosofia, experta en Kant. L'imperatiu categòric és un concepte fonamental en la història de la filosofia occidental, sobretot pel que fa a l'ètica. És un concepte kantianista que ha contingut valors tan importants com els que tenen a veure amb els drets humans, però que també ha servit, en algunes ocasions, per emmarcar actes del nazisme, per exemple. És un concepte que en un moment de la història es va convertir en una mena de fantasmagoria formal.

Com va ser el procés de documentació sobre l'accés a l'habitatge?

Part de la documentació té a veure amb la meva actualitat i amb la meva pròpia experiència, sobretot el tema de l'habitatge. Va coincidir amb una època en què jo estava buscant pis i em vaig adonar de la situació que viu ara mateix Barcelona, així com d'altres ciutats importants europees. És escandalós, els preus han pujat d'una manera aclaparadora. Sempre llegeixes notícies, ho saps per amics... Però en el moment en què em vaig posar en primera persona a buscar pis, va ser quan em vaig adonar de com està el tema. Em sentia una mica farta i humiliada perquè vas a veure pisos que són una absoluta vergonya en relació amb la qualitat-preu. A més, quan ho fas sola, són situacions que no són agradables. Llavors, per entretenir-me, vaig començar a gravar amb àudio algunes d'aquestes visites. Em cridaven l'atenció els comercials que ensenyen els pisos i tot el que hi ha al voltant del negoci de la immobiliària. Primer pensava fer una obra sobre aquest tema, però finalment això és només una part del muntatge.

Com va entrar la temàtica de la precarietat al món universitari?

Una persona que conec, que va viure una situació desagradable sent professor associat a la universitat, em va explicar quina era la seva situació. Em va colpir i impressionar conèixer la situació dels professors associats universitaris, que cobren poquíssim i que estan en una situació de precarietat molt forta. Vaig parlar amb altres persones que estan vivint aquesta situació i em vaig informar. Llavors vaig ajuntar les dues coses, el tema de l'habitatge i el tema de la universitat. M'interessava molt retratar un personatge que es dedica a transmetre coneixement quan no està gens valorat. Vaig triar una professora de filosofia perquè se n'ha parlat molt de si es treu de les escoles o no. És una disciplina que, en general, està desprestigiada pels valors de la nostra actualitat.

Quina relació tens amb la filosofia?

El tema kantianista té a veure amb la meva primera formació. A banda de teatre, dansa i tot el que he fet a les arts escèniques, vaig estudiar filosofia. No la vaig acabar, però recordo molt les classes sobre ètica.

Les referències a Kafka, a *El procés*, a *En la colònia penitenciària*, tenen a veure amb el fet que és un autor que he llegit molt. Igual que les referències a Walter Benjamin tenen a veure amb els meus interessos personals. Fa temps que dono voltes, des del punt de vista filosòfic, a la relació entre els assumptes kafkians i de Walter Benjamin, amb la qüestió kantiana. Tot i que l'obra no és una tesi filosòfica, té un rerefons que hi té a veure.

La protagonista és una dona que està a la cinquantena i se sent invisibilitzada en molts aspectes de la seva vida. Què et va inspirar per crear el personatge?

Fer una dona que passa la cinquantena és una cosa que la tinc molt a prop. M'interessava molt fer una protagonista que està invisibilitzada i parlar d'aquesta edat. Quan la dona arriba a la

menopausa deixa de ser visible a la nostra societat.

M'interessa molt aquest tipus de personatges que ni tan sols són antiherois. La protagonista de *L'imperatiu categòric* no és un pària o algú que està en l'altre extrem dels que estan dins del sistema, sinó que està tocant a una frontera, cada cop es va sentint més arraconada i està a punt de caure cap a l'altre costat. He escrit diverses obres on el personatge protagonista és una dona que no sembla excepcional. Com buscar l'excepcionalitat en aquells llocs que no són explícits o que no són del tot aparents. En aquest sentit, es pot relacionar amb la meua obra *Amor Mundi*, on la protagonista és una professora de primària que s'està a punt de jubilar, i amb *El pes d'un cos*, una obra que vaig fer al Teatre Nacional, en què la protagonista també és una persona treballadora, sense gaires recursos, té un pare que pateix un ictus i no té diners per cuidar-lo.

Ara, la Clara G, protagonista de *L'imperatiu categòric*, és una professora associada de filosofia, sempre ha fet bé les coses, mai ha estat una persona especialment revolucionària, no ha intentat contradir les normes i sempre ho ha fet tot com li havien dit que s'havia de fer. Però per motius que ella no controla, o pels seus valors i per la seva honestat, va perdre el seu lloc de feina, el pis i se sent cada vegada més fora del sistema. Es troba en una edat en què sentir-se fora del sistema és una cosa perillosa perquè ja no té la força o l'energia que té algú més jove. A més, la menopausa suposa canvis hormonals forts i és una persona que se sent sola. No troba les xarxes ni els interlocutors que la puguin acompanyar en aquest camí. La solitud és un dels temes de l'obra.

Què et va portar a triar l'Àgata Roca i el Xavi Sáez de protagonistes?

És una parella extraordinària, crec que està molt bé la combinació. Tots dos són boníssims, però és que junts ho són més. Són actors que coincideixen en una mena d'estil interpretatiu, malgrat que no te'ls imagini junts. Primer vaig fer el càsting per ella i no vaig tenir cap dubte. L'Àgata Roca va fer un càsting extraordinari, ens vam quedar amb la boca oberta. És una

actriu boníssima i entén molt bé el personatge. Per l'altre personatge volia algú que ens pogués sorprendre i el Xavi Sáez també va fer un càsting boníssim. Com que el personatge de l'actor masculí ha de fer molts personatges, necessitava un actor versàtil, juganer i que també entengués el text. Tots dos treballen des d'un lloc on es genera una naturalitat molt interessant.

INFORMACIÓ COMPLEMENTÀRIA

Sobre l'accés a l'habitatge

Fons voltors a CRÍTIC

Un recull de reportatges, entrevistes i anàlisis en profunditat sobre els fons voltors, entre els quals hi ha:

- [Blackstone. 'Fucking money man'](#), de Iolanda Fresnillo
- [El mapa dels pisos buits de Barcelona, barri a barri](#), de Roger Palà i Laura Aznar
- [Pòdcast de CRÍTIC: especial llogaters](#)

MÉS INFO

www.elcritic.cat/temes/hemeroteca/fons-voltors

Llibre *Víctimes i botxins a la Barcelona de l'especulació immobiliària*, d'Andreu Merino

La ciutat sense veïns és el retrat cru d'una Barcelona on el dret a l'habitatge està cada cop més vulnerat. La concentració de la propietat, la manca de lleis per intervenir el mercat i l'empobriment de les persones dibuixen un escenari en què accedir a un pis acostuma a ser una quimera.

La investigació del periodista Andreu Merino parteix de casos particulars per explicar situacions compartides per milers de barcelonins: des de l'impagament del lloguer fins al desnonament i la connivència del sistema judicial, passant per la vergonya de les màfies de l'ocupació.

La pandèmia de la Covid-19 ha posat l'accés a l'habitatge encara més al centre del debat polític i social, i ha portat al límit molts veïns que veuen com la ciutat els expulsa.

«Andreu Merino és un periodista compromès, desproveït de cinisme i valent perquè fiscalitza com cal i sense concessions a qui té a la seva disposició més mecanismes per modificar la realitat a favor del seu interès econòmic o corporatiu». —Ferran Casas

SOBRE EL LLIBRE

www.saldonar.com/llibre/la-ciutat-sense-veins

INFORMACIÓ COMPLEMENTÀRIA

Sobre la precarietat universitària

Catalunya és la comunitat autònoma amb més professors associats d'Espanya, un 32,74% del total de l'Estat

El professorat associat de Catalunya fa anys que reclama millores als contractes laborals i retribucions. Es tracta d'una figura pensada inicialment per incorporar a la docència universitària persones acreditades al món professional, perquè aportin a les aules el coneixement i l'expertesa en àrees específiques. Però amb els anys, la figura de l'associat s'ha tergiversat i, en molts casos, ha acabat cobrint necessitats estructurals i ordinàries de les universitats.

Segons dades del Ministeri d'Universitats, Catalunya és la comunitat autònoma amb més professors associats d'Espanya. Actualment, compta amb **8.673 professors associats** repartits entre les set universitats públiques; una xifra que representa el 32,74% del total d'aquest col·lectiu a l'Estat espanyol. Les dades, però, varien segons l'àmbit d'estudi. Les enginyeries, indústries i construcció encapçalen la llista, amb 1.335 associats, seguides de les ciències de la salut, amb gairebé 1.200. El sector d'arts i humanitats se situa en tercer lloc, amb poc més de 1.000 associats. El vicerector de personal de la Universitat de Girona (UdG), Joan Andreu Mayugo, considera que no s'abusa de la figura de l'associat en tots els casos: "En carreres d'àmbit mèdic, sanitari, enginyeries o construcció ens interessa que hi hagi associats, perquè els acadèmics a vegades no estan prou en contacte amb el món professional", assegura. En canvi, explica que en àmbits en què l'experiència professional no és tan necessària "l'excessiva contractació d'associats és un error acadèmic per part de la universitat".

Els falsos professors associats

D'acord amb la normativa vigent, un dels requeriments essencials per a la contractació de professorat associat és l'acreditació, per part del docent, d'un contracte professional extern. Aquest requisit, però, no sempre es compleix. És el cas de Jordi Mir, professor associat de la Universitat Pompeu Fabra (UPF) i de la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB): "Al meu departament, en molts casos van fer els ulls grossos a l'hora de contractar professors associats, ja que no se'ns demanava que tinguéssim una feina fora de la universitat". Diu que cada vegada s'han anat fent més controls però, així i tot, encara no s'han estabilitzat. "No pots viure només com a professor associat, perquè tot i fent tantes hores com un d'estable, la retribució és molt baixa". És per això que en Jordi es va fer autònom, per poder tenir altres feines que li permetessin viure. "En aquest moment soc professor associat legal, perquè suposadament tinc una feina a fora, la meva condició d'autònom, però igualment no respon a la idea inicial d'aquesta figura".

En una entrevista amb La fàbrica digital, el conseller de Recerca i Universitats, Joaquim Nadal, afirma que la figura de l'associat "s'ha utilitzat com a mecanisme per suplir el forat generacional que s'ha creat amb l'envelliment de les plantilles" i reconeix "la mala praxi" que se n'ha fet, com també "la necessitat d'erradicar-ho".

Les causes de la precarietat creixent del col·lectiu són múltiples. Per una banda, la falta de finançament de les universitats i la necessitat de docents, fruit de l'impacte que va tenir la crisi

econòmica del 2008 i les posteriors retallades, ha fet que s'hagi recorregut a altres formes contractuals per omplir les places. El vicerector de personal de la UPF, Pablo Pareja, afirma que "això ha cronificat la situació" i que aquestes persones, que en altres circumstàncies haurien fet carrera acadèmica, s'han quedat "congelades en aquesta posició".

Per altra banda, la taxa de reposició per jubilació ha estat molt limitada els darrers anys. Com a conseqüència, les plantilles han envellit, admet el conseller Nadal, "no s'ha resolt adequadament". Pareja defensa que ha estat una situació no desitjada per les universitats, però que un cop "tancades totes les altres portes, no han tingut més remei que recórrer a aquesta figura". Conseqüentment, el professorat associat ha acabat assumint una docència en què l'experiència professional fora la universitat no era tan rellevant. "Els associats han acabat impartint classes d'assignatures troncal o bàsiques, que haurien d'haver assumit professors doctors, amb carrera acadèmica a la universitat", afegeix.

Un informe sobre el professorat universitari de Catalunya elaborat per l'Observatori de Sistemes Universitaris (OSU) el 2016 mostra que el personal docent investigador (PDI) d'entre 30 i 40 anys ha disminuït del 25,1% al 19,5%, i el PDI de menys de 30 anys d'edat s'ha reduït gairebé a la meitat: del 5% al 2,5%. En canvi, el PDI de més de 60 anys ha passat de ser el 9,8% de la plantilla a constituir-ne el 14,3%.

Vera Sacristán, presidenta de l'OSU, explica que les universitats han anat contractant associats "per sortir del pas, ja que fan les classes per un import molt més baix que si els contractessin a temps complet". Inicialment, hi havia uns límits de contractació d'associats que, amb els anys, s'han anat fent menys restrictius. "Quan la llei en permet augmentar el percentatge, és perquè les universitats ja no estaven respectant els màxims permisos; la llei s'adapta a la realitat", afirma. A més, considera que tenir una gran quantitat de professorat associat, i per tant a temps parcial, "representa un problema per a les universitats, ja que els dificulta la recerca, l'organització i la coordinació de les assignatures", atès que aquests docents no disposen d'una gran flexibilitat horària, en tenir una altra feina principal.

Fragment de l'article **Precaris i excessius: la universitat catalana abusa dels contractes de professor associat** publicat per Neus Aldeguer Turiera-Puigbò el 29/09/2023 a La fàbrica digital

INFORMACIÓ COMPLEMENTÀRIA Sobre l'imperatiu categòric

L'imperatiu kantianà

A la *Fonamentació de la metafísica dels costums*, Kant diu que la moral és una Llei per a l'home, que exerceix una compulsió interna. Aquesta és una noció emancipatòria car el dret, per la seva banda, compul·leix l'home heterònomament, renunciant a formar-lo d'una correcta forma de pensar. Kant considera que els manaments morals han de ser imperatius categòrics i no pas hipotètics: l'imperatiu hipotètic diu, p.ex.: "no he de mentir, perquè vull conservar la meua honra."; l'imperatiu categòric, en canvi, diu: "no he de mentir, encara que mentir no em reporti cap vergonya." Els imperatius categòrics, per tant, tenen una validesa universal, per a tots els éssers racionals al marge dels seus sentiments, desigs i interessos. La llei universal és, en conseqüència una llei formal i no pas un principi amb contingut material. En tant que formal, la llei moral s'expressa com un imperatiu categòric, del qual hom troba fins a cinc formulacions a la *Fonamentació de la metafísica dels costums*:

1. Fórmula bàsica: "actua segons aquella màxima que al mateix temps pot convertir-se ella mateixa en llei universal."
2. Fórmula naturalista: "actua segons màximes que puguin prendre's al mateix temps elles mateixes per objecte com a lleis universals de la naturalesa."
3. Fórmula humanista: "actua com si tu la Humanitat així en la teua persona com en la de qualsevol altre hagi de ser considerada sempre com una finalitat i mai no com un mitjà."
4. Fórmula autonòmica: "actua sempre segons aquella màxima la universalitat de la qual tu puguis voler al mateix temps com a llei universal"
5. Fórmula de regne dels fins: "actua en cada moment com si tu, a través de les teves màximes, fossis membre legislador del Regne dels fins"

Malgrat que en cadascuna d'aquestes formulacions s'hi destaca un aspecte concret, Kant les considerarà sempre amb idèntic valor. L'anomenada llei natural sembla expressar l'imperatiu categòric com si fos tan universal com una llei natural. La fórmula humanista subratlla una premissa fonamental de Kant segons la qual "tots els éssers humans, en efecte, estan sotmesos a la llei segons la qual cada un d'ells mai no ha de tractar-se ell mateix ni tractar tots els altres simplement com a mitjans, sinó sempre al mateix temps com a fins en si." La consideració de tota persona i la seva dignitat esdevé, d'aquesta manera, una llei objectiva. La fórmula "autonòmica" identifica un altre aspecte fonamental de l'ètica kantiana: que l'home pugui decidir el que fa pressuposa una voluntat que influeix en l'acció. La voluntat és però autònoma només quan és lliure i no pas heterònoma i a partir d'aquesta premissa introdueix un concepte fecund: el Regne dels Fins, el qual descriu l'estat ideal em què "tots els éssers racionals estan sotmesos a la llei" segons la qual cada un d'ells mai no ha de tractar-se ell mateix ni tots els altres simplement com a mitjans, sinó sempre al mateix temps com a fins en si."

Fragment de l'article [Sobre l'imperatiu kantianà](#) publicat per Agustí Alcoberro

Kant a Merlí

La segona temporada de la sèrie *Merlí* de TV3 va dedicar un capítol a Immanuel Kant:

www.ccma.cat/3cat/merli-kant-capitol-17/video/5622803/

© Xavi Jurio / La Vanguardia

BIOGRAFIA

autoria i direcció

Victoria Szpunberg

Llicenciada en Dramatúrgia i Direcció a l'Institut del Teatre i màster en Estudis Teatral de la UAB, es va donar a conèixer el 1998 amb l'obra *Entre aquí y allá (Lo que dura un paseo)*, que va ser accésit al Premi Maria Teresa León, seleccionada pel Royal Court de Londres (Residència internacional del 2000) i estrenada a la RESAD de Madrid el 2000 i l'Here Festival de Nova York el 2002. Ha estrenat obres pròpies al TNC, Teatre Lliure, Tantarantana i Sala Beckett, així com també a teatres de Madrid i de la resta d'Espanya. Els seus textos han estat traduïts a diferents llengües i s'han pogut veure als Estats Units, Colòmbia, Itàlia, Praga, França, entre d'altres. De la seva producció teatral destaquen propostes com *Eva y la conmoción*, per a l'obra *La Pira*, dirigida per Alfredo Sanzol (CDN 2020); *Amor mundi*, estrenat el juny de 2019 al Festival Grec de Barcelona; *Balena blava*, monodrama per a actriu i orquestra (TNC 2018); *L'onzena plaga* (al cicle Tot pels diners, Teatre Lliure 2015), nominada als Premis Butaca; *L'any que ve serà millor* (Premi Max 2013 Millor autoria en català, obra col·lectiva estrenada a la Sala Villarroel); *Boys don't cry* (Teatre Lliure, Festival Grec 2012); *La marca preferida de les germanes Clausman* (Tantarantana 2010); *El meu avi no va a Cuba* (Festival Grec 2008); *La màquina de parlar* (Sala Beckett 2007 i Teatre Maldà 2017); *Esthetic Paradise* (Sala Beckett, Festival Grec 2004), entre d'altres. El 2022 va estrenar *El pes d'un cos* (Teatre Nacional de Catalunya) i l'òpera *La gata perduda* (Gran Teatre del Liceu) amb el compositor Arnau Tordera. A més de la seva sòlida trajectòria com a dramaturga i directora escènica, és autora de publicacions i treballs artístics de diferents tipologies, a més de professora i pedagoga a l'Institut del Teatre, l'Obrador de la Beckett i altres espais de recerca i formació artístiques.

© Silvia Poch

BIOGRAFIA

intèrpret

Àgata Roca

Diplomada en Interpretació per l'Institut del Teatre de Barcelona (1990), forma part de la companyia T de Teatre des dels inicis i des d'aleshores ha format part de tots els espectacles, que han dirigit els directors Pau Miró, Javier Daulte, Ciro Zorzoli, Alfredo Sanzol i Julio Manrique entre d'altres, així com a la sèrie de televisió *Jet Lag*. També ha treballat amb els directors Àlex Rigola (*Ivànov*), Cesc Gay (*Els veïns de dalt* i *53 diumenges*), David Selvas (*T'estimo si he begut*), Pau Durà (*Les millors famílies*), Carol López (*V.O.S.* i *Boulevard*), Lluís Pasqual (*Un dels últims vespres de carnaval*) i Joan Ollé (*Trio en mi bemoll*). Ha participat en les pel·lícules *Truman*, *V.O.S.* i *Ficció* de Cesc Gay, *Las horas del día* de Jaime Rosales, *Dictado* de Antonio Chavarrías, *Tots volem el millor per a ella* de Mar Coll, *Excuses!* de Joel Joan, *Jean François i el sentit de la vida* de Sergi Portabella i *7 raons per fugir* d'Esteve Soler. Ha participat en les sèries de televisió *Hit*, *Fácil*, *Les de l'hoquei*, *KMM*, *La sagrada família* (Dagoll Dagom), *Ventdelplà*, *Laura*, *Sitges*, *Crims* i *Estació d'enllaç*, i a les pel·lícules per televisió *Vida Privada* i *Mentides* les dues dirigides per Silvia Munt entre altres col·laboracions.

© Sílvia Poch

BIOGRAFIA

intèrpret

Xavi Sáez

Format al Col·legi del Teatre i també amb cursos i seminaris amb els professionals més reconeguts del teatre català. Entre els seus darrers treballs destaquen *Quan ens haguem torturat prou* (Teatre Nacional, 2023), *Al final, les visions* de Llätzer Garcia (Sala Beckett, 2022), *El que no es diu* de Marília Samper (Sala Beckett, 2021), *Anatomía de un instante* d'Àlex Rigola (Teatre Lliure, 2021) o *Esmorza amb mi* escrita i dirigida per Iván Morales (Sala Beckett. Teatro de la Abadía, 2018-2021). Ha participat en diversos llargmetratges recentment en *Estación Rocafort* (2023) de Luis Prieto, *Loli Tormenta* (2022) d'Agustí Villaronga, *Modelo 77* (2022) o *Las leyes de la frontera* (2021) de Daniel Monzón. Ha participat en sèries com *Mano de hierro*, *Tú también lo harías*, *La edad de la ira* i a TV3 amb *Nit i Dia*, *La Riera*, *El cor de la ciutat* i *Jet-lag*, entre d'altres.

Fitxa artística

AUTORIA I DIRECCIÓ

Victoria Szpunberg

INTÈRPRETS

Àgata Roca, *Ella*

Xavi Sáez, *Ell*

ESPAI ESCÈNIC

Judit Colomer

VESTUARI

Joana Martí

ESPAI SONOR

Lucas Ariel Vallejo

IL·LUMINACIÓ

Marc Lleixà (A.A.I.)

ASSESSOR DRAMATÚRGIC

Albert Pijuan

ASSESSORA DE MOVIMENT

Ana Pérez

AJUDANT DE DIRECCIÓ

Iban Beltran

AJUDANTA D'ESCENOGRAFIA

Idoia Costa

**ALUMNE EN PRÀCTIQUES DE
DIRECCIÓ I DRAMATÚRGIA**

Pau Serés (ITB)

ACABATS D'ESCENOGRAFIA

Taller d'escenografia Castells

CONFECCIÓ PANTALONS 'ELLA'

Goretti Puente

PRODUCCIÓ

Teatre Lliure

AGRAÏMENTS

Miquel Seguró, Miquel Cabal i Guarro,

Sabina Witt, Marta López Orós,

Román Cuartango i Sala Beckett

Informació pràctica

HORARI

De dimarts a dissabte a les 19.00 h

El diumenge a les 18.00 h

DURADA

1 h 15' aprox.

LLOC

Gràcia

IDIOMA

En català

PREU

11 € – 32 €

ACCESSIBILITAT

Assistència auditiva a través del mòbil

Divendres accessibles

15/03 audiodescripció i sobretítols
adaptats

COL·LOQUI

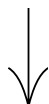
07/03 postfunció

ATENCIÓ

En aquest espectacle es fan servir llums
estroboscòpics

Sala de premsa

Per descarregar-se tots els materials informatius (dossiers, notes de premsa, vídeos, fotos) o tenir accés a material de referència (llistes de reproducció, etc.)

www.teatrelliure.com/ca/sala-de-premsa-l-imperatiu-categoric

CONTACTE DE PREMSA

Mar Solà

M. 675 449 886

premsa@teatrelliure.com

entitat concertada amb

membre de

mitos21

apropa cultura

amb la col·laboració de

Sabadell Fundació

mitjans patrocinadors

LA VANGUARDIA

TimeOut BARCELONA

mitjans col·laboradors

CATALUNYA RÀDIO

amb el suport de

entitats col·laboradores

LLLL institut ramon llull

convenis de col·laboració amb

UNIVERSITAT DE BARCELONA

FUNDACIÓ//// CARULLA